

Mláčkové Královny sv. Růžence.

Podivuhodné události ve Mcelich, u Nymburka v Čechách roku 1849.
Sestavil P. Polýkarp.

Laskavým členáři ůmi!

A. stane se v posledních dnech, praví Pán: Vyleji z Duchu svého na veselilé tělo i a prorokovali budou synové vaši i dcery vaše, a mladenci vaši viděné viděti budou a starové vaši nyní mlt budou. A sice na služebny a na služebnice své vyleje v těch dnech z Duchu svého a budou prorokovati.

Skut. apokt. 2, 17. a 18.

nesnadnou uvázel jsem se práci, jen v krátkosti sestavit děje podivuhodných událostí ve Mcelich. Měl jsem arciť před sebou mnoho dopisů od rozličných osob, co svědků těch událostí, dále pak obsírný protokol o tom sepsaný z fary Osenické, obzvlášť pak skutečný svědek bratr terciář Josef Jindřich Bolda, kostelník Mcelský, celý děj mi vypravoval. A zdálo by se, že při toliké látce snadno pracovali, ale přiznám se, že mnohé a mnohé mne to štílo namahat, a že sotva asi vyhovím pro všelijaké se naskytlé nesnaze. Pročež prosím, laskavým by byl čtenář a na vady přisně nahlédl. Píšu tak, jak se věc skutečně měla a má a uvádím slova jednotlivců, jakož i výtahy z dopisů. Jdetež tedy do světa mezi lid dobře vůle a vypravujte jim co se stalo roku 1849 a roku 1850 ve Mcelich a jejich okolí, a najdou-li děje tyto obliby, tak pak později bych ještě obsírněji je vypravoval ve vlaštní knize.

Mceely, velmi slušná, příjemná, a starožitná ves. Rok 1252 uvádí se Lutobor ze Mcel. Cítá ve 140 domech 560 českých, katolických obyvatel. Leží na silnici Nymbursko-Mladoboleslavské, na upatí hory „Vínice“ zvané, v okrese Nymburském, v biskupství Litoměřickém, poblíže Loučeni, které pro svou původní krásu, známo jest. Mceely mají farní kostel, sv. Václavu zasvěcený. Kostel ten starožitný stojí na prostřed hory Vínice. Byl již 1384 farářem osazen. Nynější vystaven r. 1652 po ohni. Na vrchu Vínice křísný, bílý zámek knížat z Thururu a Taxisu.

Úvod.

Josef Jindřich Bolda, terciář a kostelník ve Mcelich, stařec 75letý, mluví o událostech mcelských tute pravdu:

Po 40 let jsem, přemýšlel, proč asi nikdy se děju o zjevení Královny sv. Růžence třem dívkám ve Mcelich neujímá a na světlo mezi lid nevydá. Já sám, ac i svědkem jsem, cítil jsem

se k tomu nepovolány. Však po 40 letech na pokynutí hořnoveřných svědků i duchovních otců, odhodlal jsem se, sebrati voškerou látku zjevení toho se týkající, a svěditi ji ku sestavení P. Polýkarpovi. Jsou to rozličné dopisy doby nynější i starší, taktéž i protokol z fary Osenické, o tomto zjevení sepsaný a sice od vys. d. p. faráře Vác. Berinka a dušp. p. Jana Kotínka,

té doby kaplana, duchovních Osenických u Mladé Boleslavi. Jsem stařec a nechci tajiti svou věru ve všemohoucnost Boží jako křesťan, jako terciář. Nechci ale také obličovatí své svědomí, že bych toliko něco vynysleného podal do veřejnosti, neboť stojím již jednou nohou v hrobě a co nevidět budu muset

Kláři učel před soudem Božim nekolko z každého slova marného, tím sice s každého slova hříšného.

Já pak sám nešel jsem z počátku do domečku, kde se zjevení dělo, ale sedm neděl uplynulo, než jsem tam první krok udělal. Arciť mi lidé rozličné zprávy o tom přinášeli, arť i mně tam touha táhla, vzlašše když přespomí ke mně docházeli a tam s nimi jiti mne žádali. Ale bera se vždy dříve ku svému spovědníku o radu, mi ten tam jiti bránil. Jakk pravím, celýoh sedm neděl mně zbráňoval můj spovědník, aniž by mi byl řekl příčinu téhož, proč mi tam nedovoluje jiti, když již i na sta cizích lidí den co den do Meel přicházelo a s děkami poboznost konali a sv. Růžence se modlili.

Když jsem po sedmi nedělích opět do fary o povolání, tam vejití, svého duchovního pastýře a zpovědníka žádal, tenkrátě svoji. Dal mi své svate pozemání a taktó ke mně promluvil: „Josefel! Zadržoval jsem vás tolik neděl a Vy jste dokázal poslušnost ke mně a ku Cirkvi svatě katolické, co věrný její syn. Dnes Vám dovoluji do domečku jiti, ale jako jste byl věrný v poslušnosti, tak budete i nyní věrný na dále a všecko, co vaše oči budou vidět a vaše uši slyšet, taktéž co od jiných lidí uslyšíte, všecko mi věrne sdějte, bych to mohl pak udát svému nejř. p. biskupu, jako bych ja sám to viděl a slyšel. Mám nařizeno od svého nejř. p. biskupa, do domečku ani krokem nedocházeti a to proto, že nepřátelské fisky písnou do světa, že Meelský farář, neb jiný kněz u zjevení toho prsty má a lid taktó klame.“ To jsou jeho slova. — I uvěřil jsem knězi hodnému a posoudiv bedlivě písmo sv., že může Pán jako všemožnou činit díly až doposud, vošel jsem v domeček.

Pročež všecko pro čest a chvalu Boží a Královny sv. Růžence Marie Panny.

(Pokračování)

Miláckové Královny sv. Růžence.

Podivuhodné události ve Mcelech, u Nymburka v Čechách roku 1849.
Seřadil P. Poljekar.

Počátek vidění. (Pokračování).

neco za „zády hlasitějším kopec za kostel!“*) I svěřila se své přítelkyni a obě se konečně usnesli, že tam půjdou, ať tam jakéživ nebyly. Vzaly děti a šli na vykázané místo za zahradou Ferrovou. I sahlly se a zahrady si obyčejnou hru v kamínky. Mezi tím zdálo se jim, jakoby nešlo za nimi stál a je taktó povzruzoval: „Ditky, mluvte se!“ Ditky zůstaly s podivením na sebe hleděti, a roznutí mely. Poklekly a modlily se tři (Učenáše a Zadržas a jedinou Věřim v Boha. Když modlitbn dokonaly, tu za malou chvíli slyšely obě od strany Vinice silnou rnu, jako když těžký kámen na podlahu padne. Když pak ale Hošova k Vinici za sebe se ohledla, ať tu vidí státi krásnou paní, kterážto náklonivše se k Přičové, obrátila též k ní svoji pozornost.

Jsouce lázány, mohlou-li blíž utatí podobu té krásné paní, popisovaly ji obě taktó: Byla prostřední postavy, podoby mládě, spanilé, pleť bílé a tvář růžových. Na sobě měla jasné zelené, až na zem sáhající, dlouhé šaty, na hlavě ozdobu jako korunu z červených růží, s pentlemi rozličných barev, na hlavě byly závoj do zádů sňmutý, na krku červené korály s nátičkou (medalionek). Ruce měla přes kříž složené a držela růžence se zlatým křížkem.

Při takovém nenadálém objevení pojala děvčata hrůza, tak že se obě do pláče daly. Neznámá paní je však těšila a pravila:

*) Kopec ten se jmenuje Vinice.

divením pozorovaly, že se jim pořádě před očima dělala menší, až konečně úplně zmizela.

Děvčátka, jak před tím se srahovala, tak nyní si po ní zasteskla a na vse strany se ohlížejíce, počaly ji hledati, tak že jedna káhátek, druhá šátek na hlavě v tóni potrhaly.

V takovémto úzkostném hledání a pátrání nenadále objeví se jim staroček v ohatném, rozedraném oděvu jako žubrák, na leve ruce máje svinuty bílý plášť a táže se jich řka: „Dítky, koho tu hledát?“ Děvčátka s plácem odpovídají: „Viděl jsmě tu krásnou pani, která se s námi tak hezky modlíla a teď se nám tu ztrátila.“ Staroček na to dí: „Dítky, jen mlčte a neplačte, a číňte všecko, co vám ta pani nařídila, ona k vám zase přijde.“ A pověděv to, popošel na totéž místo, na kterém pani zmizela a ztratil se jim též on z očí.

Děvčata se nyní s bolestným srdcem ubírala domů. Právě se zvonilo polední modlení. Dítky se pomodlily, ale žádnému o svém vidění ničehož netekly.

Volba třetí společnosti.

Odpolodne ve tři hodiny šly dítky v tíchosti konati svou uloženu pobožnosť, kterouto vykonavše, vrátily se domů a dle svého obyčejě sešly se na návsi u Božích muk, kde v tíchosti o podivném úkazu si rozmlouvaly. Tu právě přichází Františka Plachova, 12letá holka, jedna z jejích důvěrných spolehnic, z lesa. Jdouc přímo k nim, podává jim natrhané jahody. Když jo snědly, počala Frtčova i Holšova společně vypravovati, co se s nimi dnes ráno stalo a co všechno viděly, čemuž Plachova z počátku uvěřiti nechtěla. Když pak jí ale svěřily, že mají natrizeno, že svých spoludružek jednu sobě za třetí společně vyvolily a hned na to jí také ve vsi opravdivosti tu otázku předložily, chce-li ona s nimi všecko konati a tajemství, jaké mají svěreno, chce-li na vždy zamřeti, že by si jí pak za svou společnic vyvolily; tu téprve Plachova, když ochotně nabídnutí přijala a všecko věrně plně přislibila, byla mezi ne přijmuta a hned také s nimi na všecka místa se ubírala, a co na každém se stalo, co vše znamená, od nich bedlivě vyslechlá.

Po celý tento oktav chodila děvčátka, malické dítky na zádech nesouce, ve vsi tíchosti na vykázaná místa, natrizenou pobožnosť vykonávati, povždy v čase tomu, jak jim uloženo bylo. Takový zástup dítek, tolikrátě denně na tolikera místech se scházející, obrátil na sebe konečně pozornost lidí, tak že se nyní o tom po cele vsi začalo povídati, tím více ale, když dítky na všeliké dotazování ničehož nechtěly vyjeviti, tak že si to každý všelijak vykládati počal. Jíz také rodičové těchto dítek, bojíce se

„Dítky, nebojte se mne, já nejsem zlá.“ Po těchto slovech ihned vsecka hrůza děvčátka pomínila, tak že jíz nyní s potěšením vespolek si pravily, že to musí býti nějaká nábožná pani, vždyť má také růžence.

Pak pravila pani k dítkám: „Děti, vy jste se teď modlili, to je dobře. Jen se modlivejte, jezisek vás bude mít rád. A když se tak rády modlíváte, tedy kleknete a modlete se ještě se mnou!“ Dítky ihned klekly, pani s nimi a modlily se dohromady tři Otčenáše a Zdravasy, jakoz i jednou Věrním v Boha a sice na ten způsob, že pani vždy první polovicku předříkávala a dítky druhou se domodlily.

Na to řekla pani: „Pojďte teď dítky se mnou na hřbitov, pomodliti se za dušičky.“ To řkouc, kráčela na hřbitov. Dítky mezi sebou rozmlouvaly, že ještě nikdy tak hodnou pani neviděly, která by se s chůrami modlíla. Přisedše ke hřbitovu, dveře se hned otevřely a sly až na místo k železnému pozlacenému kříži, kde někdy stávala kostnice. Tam vykonaly tytéž modlitby. Pak vstala a pravila k dítkám: „Vidím, že vám modlitba není obtížnou, pojďte dále se mnou.“ Sly po kopei, až kde ta nejpříkrější strana je. Dítky, majice malé děti na zádech, musely se velmi opatrně spouštíati, aby svěřencům svým neublížily. Iprostřed té straně klekla pani, udělala tři kříže na zemi, což také dítky učiniti musely, načež se zase ubíraly dále až na slinici a po slinici až před faru, na místo, kde jsou tři veliké jí vyjele kameny. Pani klekla na prostřední a dítky z každé strany podle ní. Modlily vykonaly jako dříve. Iduc, jdoucí okolo, viděly dítky a slyšeli je modliti se, ale kromě dítek neviděli a neslyšeli nikoho. Na to sly zptáčení cestou týměž směrem. Na tom pak místě, co dělaly kříže na zemi, zdvihla pani ze země 9 kaminůk, dala je dítkám řkou, by se modlily po 9 dní 9 tajemství a aby to nikomu nezejevily.

Když dítky přislibily, že všecko budou věrně vykonávati, podala pani každému děvčátku tři růže, které se jí okamžutím v ruce objevily, růže červené, stolské, čerstvé. Dítky s radostí nevyšlouhou bedlivě prohlížely darování jim růže a spozorovaly, že každá uprostřed má červené srlečko jako ze skla, se zlatým nápisem. (o vsák napísáno bylo, dítky udti nemohou. Srlečka ta byla na různých slině připravená, neboť Frtčova, která by ráda byla srlečko z růže oddělit, nemohla toho dokonce učiniti, an by byla celou růží zkazila.

Když měly dítky růže jíz v rukou, udělala pani náč nimi tři kříže a pravila: Dítky, ty růže uschovejte si zde do roští, nestrachujte se, že by vám je někdo vzal, já sama si dnes večer o 10. hod. pro ně přijdu. — Buďte s Bohem! — Dítky polhaly jí ruku a několik kroků odcházející následující, s podivením po-

o ně, byli z rozlišených vykladů lidstvách, poděšení, a třetím díte se vši přisnosta dožrali na své dívky, at povědí, co se s nimi děje. Musely tedy děti, co jim bylo zakázáno, podlétem vyjevit, a od těch se to pak rozneslo mezi ostatní lid. Nyni jim nikdo více v modlení nepřekážel a jen s ostivením každý pozoroval, jak věrně a nábožně všecko vykonávají.

V celém tom oktávě, v němž uloženu modlitbu vykonávaly, neměly dívky žádného vidění, jen ve střed sedmý den, když se na první štaci modlily, ohleda se Holšova v pravo k blízkému roští, kteréž vřkol zahrady děla samorošlý plot a několik kroků odtud viděla bílou lidskou postavu, prostřední výšky, nad níž se houhřička vznášela. Od vidění toho ale honem odvrátila oči jinam, ač při tom žádné hrůzy nepočítavala. Ostatní dívky neviděly ničehož.

Po skončeném oktávě dívky jen někdy, když je k tomu jejich duch vedl, každý den aspoň jednou, na toto místo modliti se chodily, ale po všechem ten čas ničehož neviděly.

Co se davorovaných rží týče, ty si vzaly dívky hned druhého dne po prvním vidění domi. Srdečka na nich skutečně již nebyla. Tak tedy rže i kamínky doma uschovaly, některé je má, některé ne. Co však s ržemi se stalo, to nechtějí nebo nesmějí pověditi.

K závěrcu této částky slusí dodat, že jest to teprve počátek události, jako v nějakem rouše zavřnutých.

Jak vidno, jsou tu uvedená tajemství. Některé se dalšíma vypravováním vyjeví, o jiných děvčátka udávají, že je nikdy vyzraditi nesmí.

O těch třech děvčátkách již nyní směle vyřknouti lze, že je Bůh vyvolil, aby v outěm, nevinném věku svém, pozornost dospělých i nad hrobem se již třeouících lidí na sebe obracely a bezen Boží v srdci lidském budily.

Mimo těchto tři, bývalo oně devřidenní pobožnosti tež menších 6 dítek přítomno, t. j. těch dítek, které chovaly neb na opatřování měly.

Kym tyto a jaký úel v hospodářství Božím mají budou, jest nyní skryto před našima očima.

(Pokračování.)

Miláčkové Kralovny sv. Růžence.

Podruhodoné události ve Mleclch, u Nymburka v Čechách roku 1849.

Sečal P. P.

(Pokračování.)

Druhá zjevení.

dyž byly dívky dne 12. července 1849, uloženu pobožnost dokonaly, uplynulo napotom jedenáct neděl a pět dní, v kteruzto čase žádného vidění neměly. Lidé si to počali, an nic děle se neopakovalo, vykládali tak, že děvčátka při svém slabem rozumu děskem něm, cehož si vysvětliti neměly, se klamaní a přirozenou bazilivostí vyděšiti mohly, přecež na předěsíe důvěry nastalo počtybování, až konečně vše znenáhla v zapomenutí přišlo. Jen děvčata o pravdě vidění svého zuebovaly v srdci svém tak pevnou přesvědčenost, že nikdy nezaměškaly alespoň jednou za den, jak již praveno bylo, modlily na vyklázaných místech vykonávají, v němž ani tenkrát, když Pňachova, tato třetí společnice a důvěrnice na několik neděl mino Mceely ku svým přátelům odešla, pozůstale dvě dívky, Franřiska Pňičova a Kateřina Halšova neulevily.

Před slavností sv. Růžence dne 2. října byly dívky i s Pňachovou, která zatím od svých přátel domu se navrátila, opět pohromadě. Slyš přivě všecky tři na horn Víncl, a Pňachova k družkám řekla: „Sestřičky, vy jste se tak často, co jsem již zde nebyla, po těch našich posvátných místech modlily, pojďte tam, já bych se tam také rida pomollla. Dívky ihned svolily. Když na prvním místě, kde nejprve neznámou paní viděly, modlily své vykonaly a pak Pňičova a Halšova s velkou radostí a nevyslovné krise vidění toho mezi sebou hovořily, dala se Pňachova do pláče, že té milosti Boží nebyla hodna, aby na tak krásnou paní byla také patřiti mohla. Na to odebraly se na místo druhé, kde jim tehda neznámá paní zmizela.

Když se i zde byly pomodlily, tu Pňičova zvolala radostně: „Sestřičky, tamhle, podívajte se, ta paní zase stojí, ale nebude to snad ona, neboť tahle jest čerrené odaná a ta předěsilá měla zelené šaty.“ Stála pak paní tato k východní straně asi 15 kroků od nich, majíc tvář svou k východu obrácenu. Druhé dvě dívky hleděly tež v to místo, pozorovaly jen tolik, jakoby se jim coo jako papír před očima mihalo. Skutečně byla to ta paní a rozmouvala

jen s Fríčovou, která se od obou dívek na několik kroků vzdálila. Němu díky placím k ukončení byla vzdána, domlouvala ji o jakési chybě v pobožnosti, kazala všem vstoupiti do bratrstva sv. Řízenice a nositi medálky s obrazem Matičky Boží. Končné vypravování dívky domů se ubírající až do prostředí návesi, kdež pak zmizela. Na hlině na zemi, pozorovaly všechny dívky slápkoty bosé nohy.

Dítky dne 7. října na neděli 10. po sv. Duchu, skutečné do bratrstva sv. Řízenice vstoupily. V pátek na to, dne 12. října Fríčova a Plachova vykonaly z vlastního pohnutí svatou zpověď a přistoupily nábožně ku stolu Páně.

Hned po přijatých sv. svátostech ubíraly se obě děvčata na známá místa konání svou pobožnost. Halšova ale, jak praví ze strachu, aby ji neutekly, zadržela se s nimi jíti.

Na prvním místě spatřila Fríčova opět paní, která zase jim vytýkala, že v minulou sobotu opět modlitbu svou nedokonalé vykonaly a důtklivě napomínala, aby budoucně vše bedlivěji vykonávaly. Bázlivě se nyní Fríčova tázala, kdy ji zase viděti budou, načež paní odpověděla, aby zřítva, totiž v sobotu zase sem přišly, že ji tu opět spatřejí.

Paní v domečku.

V tu sobotu dne 13. října slnů snežilo. Za tou příčinou rodičové zbraňovali dítkám, aby nevycházkely, že nastýdnou. Dívky ale nedaly se zadržeti a v 10 hodin dopoledne chvátaly na své místo uloženu pobožnost vykonati.

Když na místě druhém modlení dokonávaly, tu zjevila se jim paní. Kde stála, sněhu nebylo. Přiblížila se až k nim a pravila, že jest zima, aby se šly někam ohřát. Dívky prosily, aby šla s nimi do některého přibýdku.

Paní šla napřed, dívky za ní; šly přes hřbitov, po seholedech dohů do vsi. Cestou jim paní pravila: „Dívky, dobře jste udeřaly, že jste vstoupily do bratrstva sv. Řízenice a vykonaly zprávu Boží. To jste učinily před Bohem hrdinický skutek!“

Po tu dobu Plachova ještě zádného vidění neměla, toliko s druhými dítkami modliti se chodivala a co ji obě ze svého vidění sdělily, tím spokojit se musela. Z této rozpravy, ač šla sebou, něčeho neslyšela.

Přišde také spolu do prostředí vsi k nejprostějším domečkům, ve kterém Fríčova bydlela, zastavila se paní před okny, říkouc dítkám, aby vešly do světnice, že jim je zima. Dívky poslechly, vešly ohřátí se, při tom ale přes tu chvíli nahlížely oknem, stojí-li tam paní ještě. Nemažice ve světnici stánu, vyběhly opět ven k paní. Mezi tím sesly se sem matka Halšové, nevlastní matka Plachové a přítelky Fríčové.

Když pak dívky shromážděným řečily, by ven ze světnice odešly, vyšla paní do světnice a samotna pak s děvčaty zůstala. Naradila pak, aby Plachova odtud odešla, což, když ji dívky pověděly, ona z lítosti ke dveřím se odebrala a tam klekla a hořce plakala. Celá skormoucená tázala se druhých dvou děvčátek, proč ona není hodna na tu paní patřiti, načež obě, Fríčova a Halšova paní prosily, aby též Plachova té milosti, patřiti na ni účastnou se stala.

Odpověď, kterou dostaly, takto zněla: „Tu třetí světnice vaše, nebude mne viděti, dokud dům její neuvěří; až se to stane, pak i ona viděti mne bude!“ Ta slova i sama Plachova slyšela.

Důvěrně paní s dítkami rozmlouvala rozličné věci a když pozorovala, že by ony rády zvěděly, kdo jest, an je tak k modlitbě vede — pravila k nim mezi jiným: „Abyste věděly, kdo já jsem — tož vězte: „Já jsem Syna Božího Matička“ a zmizela.“

Od té chvíle mely dívky tím větší radost a vždy ji Královnou nebes nazývaly.

Plachova pak, když přišla domů, s placem to vypravovala, nad čímž otec macechy, hospodář domku a hebreja dle významu, rozhněvaně hrozil, že bude-li ještě do toho breptání (tak se vyjádřiti) chodit, že je všechny z domu vyházi.

V neděli na to, dne 14. října, zjevila se Královna nebes k 10 hod. dop. v domečku a opět důvěrně s Fríčovou a Halšovou rozmlouvala. Plachova neviděla a neslyšela něčeho. Tuto dnes dokonce Královna nebes z modlitěb vypravovala, říkouc k oběma dítkám: „Poněvadž přibuzní Plachové nechtějí věřiti, tedy ta třetí nemusi již s vámi k modlení sem přicházeti.“ Obě dívky na to počaly se za Plachovou přimlouvati. Plachova, ač něčeho neviděla, to přece dobře slyšela, jak na přimlouvání dítek odpověděno bylo: „Dokud její domáci neuvěří, potud mne nebude viděti.“

Když pak Plachova domu přišla, s placem to opět vypravovala, a tu všickni domáci se do pláče dali, a vřtu tomu počali přikličkati. V pondělí a v úterý 15. a 16. října timent zprůsojem se Královna nebes zjevila a s nimi se modlila. K večeru však toho úterka zjevil se jim andělíček, který jim zvěstoval, že ve středu a v pátek nikdy k nim Královna nebesitá nezavítá, an má v nobli v ty dny mnoho modlení.

Bylo to v pátek 26. října večer po klekání, když naše děvčata vyšla si za hřbitov na posvátná místa se pomodliti. Plachova po modlitbě pozvedla hlavu k nebosům, neboť se jí zdálo, jako by se bylo nějakou zatamnilo a spatřila vůkol měsíce kolo, co ohnivou proučku. Pod měsícem viděla klečící Královnu nebes, mající na levé straně syna svého Pána Ježíše, po pravě